

מאות אלפי לירות הושקעו בנועד להעלות מוראל - והקהל ברח באמצע

ביזיון העשיריון

דיקלמו הקריינים, בפאתוס, גיבוב של מלל נכוב, שנשמע כפארודיה מאקאברית. האחראים-לכאורה לביזיון היו שניים: הכימונאי עמוס אטינגר, המייצר תגינות מילחמה בסרט נע, שביים את המופע, והר עיתונאי יגאל לב, שעשה לעצמו חיים קלים והרכיב את המסכת מקטעים שגזר מספר-המילחמה, שמש שחורה שחיבר. אבל האשמים האמיתיים הם אלה שאיפיו שרו להציג בפני עם ועדה את הדבר הנורא הזה. מפקד הילה-השיריון לא קנה חתול בטנק, הוא פיקח אישית על אירגון המופע ותוכנו, ידע מראש מה הוא הולך למכור לחייליו ולאורחיו. אם לא הזהיר מראש את הביזיון העומד להתחולל, זהו הכישלון האישי שלו. אין בכך כדי לפגוע בכישוריו כמפקד גייסות-השיריון, אבל אין זה מעיד גם על הושיא-כחנה והבנה רבה בהרמת מוראל.

מוראל לא קונים בכסף, בצבעים וזהר ניים, ובמלל בומבאסטי. אפשר למצוא רק נחמה אחת בכישלון המהפיר הזה: שהוא יהיה האחרון. ספק אם אחרי הביזיון הזה יעזר עוד מפקד כלשהו בצעה"ל לנסות להעלות את מוראל חייליו באמצעי-ענישה אכזריים כגון אלה.

יגאל לב

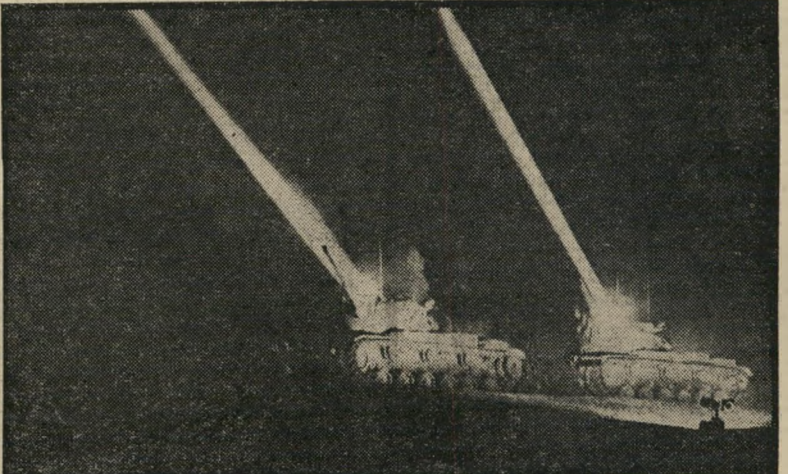

עמוס אטינגר

קהל שאינו אני-טעם במיוחד. כשתפסו את הפרויקט, החלו אלפים לנהור הביתה, בעיצומו של החיזיון. לפני שנה, כשנערכה עצרת-השיריון דומה על חולות הים שליד הקאונטרי קלאב, היו האפקטים האירוקוליים נילווים בילבד ל-תוכן. הפעם הם הפכו לעיקר. להבטחה כי השנה ייערך האירוע בסיסמה "האדם שבשיריון", לא היה כל כיסוי. תחת זאת

ת המהלומה המשפילה ביותר בתולדותיהם. לא ספנו גייסות-השיריון של צה"ל במילחמת יום-הכיפורים. היא הונחיתה עליהם שנתיים אחר-כך, השבוע, דווקא ביום חגם.

לקראת יום גייסות-השיריון, הנערך מדי שנה, תיכננה הפעם מיפקדת-החיל עצי-רות-המונים, שנועדו למשוך קהל של כמאה-אלף איש לחוות בהישגי החיל וב-תפארתו. עבור אלה הוכן חיזיון-ראווה המוני, גוסס סירטי ססיל בני דה-מיל - פירוטכני וטכניקולורי, בהכנת החיזיון, שהוצג שלוש פעמים רצופות בפארק הרירקון בתל-אביב, הושקעו מאות אלפי לירות במוזמן, שלא לדבר על רבבות

מחול הטנקים

אלומות-אור מזרקורי טנקים מאירות את שמי פארק הירקון בתל-אביב, שם נערך המופע האור-קולי של יום גייסות-השיריון, שנועד למשוך רבבות ואיכזב את הצופים בו בשל רמתו הירודה.

שעות-עבודה של חיילי צה"ל ומאות שעות מנוע יקרות של טנקים וכלי-רכב צבאיים אחרים. החיזיון הפך ביוזמן. ערב יום-הגייסות, בנוסחה לדחות את הביקורת על הביזיון הכרוך במופעי-ראווה מסוג זה, דווקא בתקופת משבר כלכלי, טען האלוף משה (מוסה) סלד, מפקד גייסות-השיריון: "זו שאלה של מוראל. אי-אפשר יותר על האירוע הרמזי הזה. אי-אפשר לעשות צבא המבוי סס רק על אימונים, על ימ"חים ועל נשק. יש גם צרכי-נפש של מוראל!" בתום החגיגות יכול היה האלוף סלד רק להצטער על שלא יתרו עליהן, וריקת-העירוד למוראל כימעט שקטלה אותו. מה שנועד לגבש את רוח החייל, רק ביש אותו. ומה שהתיימר למשוך שנתונים חדשים המתגייסים לצה"ל לחיל-השיריון, ייתם מהכומות השחורות.

אוי לעיניים! שורת הנכבדים באירוע המרכזי של יום גייסות-השיריון יושבת, כמו כל הקהל, על גבי ארגזי תחמושת שהונחו על הדשא. מימין לשמאל נראים הרמטכ"ל, רביאלוף מרדכי גור, מפקד גייסות-השיריון האלוף משה פלד ואשתו, שר-הביטחון שמעון פרס, ושר החינוך אהרון ידלין.